Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea a Postului mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Cu dor doresc coborârea Mea cuvânt în carte, cu dor şi Eu, cu dor şi sfinţii Mei, şi n-are cerul alt dor, decât să fie şi să stea la masă de Duh Sfânt cu cei credincioşi Mie acum prin izvorul Meu de cuvânt, cu care-Mi povăţuiesc un popor.

Nu e cuvântul Meu atât de mult cât este de mult dorul. Dacă Eu sunt Cuvântul, ce alt dor aş putea să am mereu decât să pot fi ceea ce sunt? O, nu e mult cuvântul Meu peste poporul Meu cel de azi şi peste pământ, peste credinţă şi faptă, şi peste necredinţă şi neîmplinire sfântă în om, căci mintea omului merge şi nu stă, iar când Eu, Domnul, Mi-am scris pe pământ acum două mii de ani Evanghelia Mea, M-am făcut cuvânt peste ucenicii Mei şi peste cei din vremea Mea, care Mă urmau cu credinţă sau cu ispitire, şi cuvântam după cum mergea mintea lor şi fapta credinţei sau a necredinţei lor, şi eram Cel ce cuvântam cuvântul Meu peste ei.

Duh de pace şi de putere pentru Dumnezeu aşez în porţi şi-Mi scriu în carte cuvântul Meu din ziua aceasta, căci lucrarea Mea este să fiu Cuvântul lui Dumnezeu, iar Eu lucrez aşa. Eu, Domnul Iisus Hristos, lucrez carte pe pământ, şi mult aş mai lucra, că iată, peste tot dă omul să Mi-o ia înainte şi să scrie el cărţi şi iar cărţi ca să ia mintea omului şi să nu mai poată omul pentru cuvântul Meu cel din cer rostit peste timp şi să nu-L mai cunoască omul pe Dumnezeu pentru viaţa lui cea de zi cu zi. Când Mă făceam cuvânt în rai între Mine şi om, Mă înfiinţam după cum era mintea şi fapta omului faţă de lucrarea Mea aşezată între om şi Mine, după cum am cuvântat şi am aşezat pentru facerea a toate câte s-au făcut la cuvântul Meu, iar omul se depărta de fapta cuvântului Meu peste el, şi trebuia să cuvintez peste om, şi se dezvăţa omul de Dumnezeu cu mintea şi cu fapta lui, şi iar trebuia să grăiesc cu el, iar el se tot depărta de Dumnezeu.

Când am grăit cu Cain şi i-am spus despre fapta lui cea de moarte, el se depărtase de Mine mai înainte de fapta lui ucigătoare de frate, şi apoi iarăşi, după ce a săvârşit-o pe ea. O, cum se putea să nu cercetez Eu pentru cele stricate de om din pricina minţii lui depărtate de Dumnezeu? Îi era greu omului să stea cu Mine de vorbă când el se ascundea de Mine pentru mintea lui şi pentru simţirea inimii lui. Eu însă cuvântam cu el, căci eram Făcătorul lui şi a toate câte erau prin facerea Mea cea prin cuvânt aşezată ca să fie, şi Mă durea, şi Mă tot durea depărtarea lui de Mine, iar azi, după şapte mii de ani, sunt munţi mari de durere între Mine şi om, că nu s-a deprins omul decât să-Mi facă durere şi să se ascundă de Mine şi să se înveţe să nu-l văd. O, cum să nu-l văd când Eu sunt Atoatevăzătorul şi Atoateştiutorul? O, cum să tac între Mine şi om? Cum să stea cuvântul Meu din lucrarea sa când nici omul nu stă ca să nu strice lucrarea lui Dumnezeu Făcătorul a toate câte sunt şi al omului apoi?

Sunt în coborârea Mea de azi cu cea pomenită azi în lucrarea bisericii, căci sfinţii şi părinţii au presărat pilde de sfinţenie şi de pocăinţă, cu care să însoţească în vremea postului cel pentru amintirea patimilor Mele pe cei credincioşi, ca să prindă ei putere şi iubire şi căinţă între ei şi Dumnezeu.

A fost în Egipt o femeie părăsită de credinţă şi de frica de Dumnezeu şi care şi-a dat viaţa spre păcat, dar Duhul Meu Cel lucrător pentru omul cel pierdut i-a ieşit în cale prin iconomia tainei Lui şi a lucrat-o pe ea pentru duh de pocăinţă şi au intrat în ea păreri de rău pentru viaţa ei dată focului care arde în om prin păcătoşenia lui. Ea şi-a zdrobit atunci inima şi a stăruit pentru pocăinţă şi pentru iertare, iar dacă a ajuns să-şi conştientizeze multa ei păcătoşenie s-a dus dintre cei vii, s-a dus în adâncul pustiului şi s-a tăinuit pe sine, murind faţă de păcat şi dându-se vieţii cea cu Dumnezeu şi cu îngerii Lui, şi a stat ea apoi cu această însoţire până la capătul firului

vieţii ei aici, pe pământ, iar la sfârşit a fost să facă ea cunoscută oamenilor viaţa ei cea cu păcat şi învierea ei din moarte şi trăirea ei apoi cu Dumnezeu şi cu îngerii Lui, până la viaţa ei cea de după trup, căci a crezut ea în viaţa cea de veci a fiecărui om. Acum, întru venirea Mea cu sfinţii, o iau pe ea mărturisitoare pentru cei de pe pământ, căci grăiesc sfinţii de lângă Mine, grăiesc cu Mine între cei din cer şi grăiesc cu cei de pe pământ sfinţii Mei, şi mare şi duioasă este venirea Mea cuvânt peste pământ acum, însoţit de sfinţii Mei, de cei care M-au iubit cu dor, mai înainte de sosirea lor în locaşurile Tatălui Meu pregătite pentru ei, pentru cei ce Mă iubesc pe pământ. Amin.

— Sunt cu Tine în coborârea Ta, căci Tu eşti cu mine, Doamne, fiindcă mi-ai iertat păcatul după ce am plâns eu pentru el un şir lung de ani, mai lung decât vremea mea de păcat, când mă tot depărtam de Tine cu mintea mea şi făceam ca şi Cain, care-şi pitea, săracul, fapta lui ca să n-o ştii, ca să n-o vezi, dar Tu i-ai ieşit în cale cu lumina Ta, care învederează pe cele ascunse de om ca să nu le ştii Tu pe ele, căci aşa îl duce mintea pe cel ce se ascunde de Dumnezeu pentru faptele lui rele.

Viaţa mea pe pământ are scris peste ea o pildă rea de viaţă şi o pildă bună apoi, prin pocăinţa mea cea pentru păcat şi prin umilinţa cu care am stat apoi înaintea Ta ca să mă ierţi şi să mă speli de vină, Doamne. O, nu cu toţi oamenii Te porţi la fel, nu cu toţi păcătoşii eşti milostiv la fel, ci cu cei ce se pocăiesc, Doamne. Cain dacă nu şi-a însuşit păcatul nu şi-a lucrat milă de la Tine pentru fapta lui cea ascunsă de Dumnezeu, iar eu dacă mi-am zdrobit inima pentru depărtarea mea de Tine prin păcat, dorindu-Te pe Tine alin peste ranele mele cele de la păcat, am găsit milă de la mila Ta pentru cei ce se pocăiesc şi îşi îndreaptă viaţa după voia Ta.

O, câţi păcătoşi îşi sfârşesc viaţa prin păcat, Doamne! O, câtă durere în cer de la ei şi câtă bucurie pe diavolul pentru sufletele lor câştigate de el! Nu vrea omul să ştie că păcatul este moarte şi bucurie a morţii în om. Tărâmul morţii este omul care se îndulceşte cu veninul cel înşelător al păcatului cel ieşit de la neascultarea de Dumnezeu a lui Adam, omul care s-a încântat apoi cu păcatul. Nu le spun oamenilor mai mult decât am spus eu celui ce m-a pecetluit cu numele Tău mai înainte de trecerea mea spre cele cereşti, dar spun că mintea omului şi fapta ei apoi nu se pot ascunde de la faţa lui Dumnezeu, şi e bine să-şi vină în fire cel ce se depărtează de Tine, căci mintea omului merge şi nu stă, iar Tu cuvintezi peste oameni după cum merge mintea lor şi fapta credinţei sau a necredinţei lor, şi eşti Cel ce cuvintezi cuvântul Tău peste ei ca şi acum două mii de ani peste ucenicii Tăi şi peste cei mulţi care umblau în urma Ta pentru lucrările pe care le făceai în mijlocul oamenilor, pentru duhul mărturisirii, Doamne.

O, eu Te rog în ziua mea de pomenire, Te rog pentru poporul Tău cel de azi, în mijlocul căruia Îţi scrii mărturia Ta şi a lui. Dă-i lui cale lucrată de Tine între oameni pentru duhul mărturisirii, Doamne, şi fă să propăşească între mulţi şi peste mulţi cunoştinţa, duhul cunoştinţei, care se face cuvânt în cartea Ta cea de azi, aşezată între oameni prin însuşi glasul Tău peste pământ prin cei peste care Tu cuvintezi cuvântul Tău din zilele acestea, şi prin care Tu vii acum peste toate câte sunt pe pământ ca să învederezi Tu binele şi răul, pe cei buni şi pe cei răi şi să faci dreptate pe pământ, şi apoi cer nou şi pământ nou pentru cei ce Te-au iubit şi Te iubesc.

O, de ar merge omul cu mintea sa întru întâmpinarea Ta! E îngâmfat omul şi dă să răstoarne în mintea lui adevărul venirii Tale de azi cuvânt pe pământ. Sunt mulţi care-i pândesc pe oameni ca să-i facă să nu se aplece cuvântului Tău de azi, atât de duios cum umblă el în calea omului ca să-l întoarcă pe el cu faţa spre Tine, Doamne. Sunt mulţi care-şi fac lucrarea lor ca şi fariseii şi cărturarii din vremea Ta, care umblau să răstoarne din mintea şi din inima mulţimilor adevărul că Tu eşti Iisus Hristos Mesia, făcând ei aşa chiar şi după ce Tu Te-ai dovedit Dumnezeu adevărat prin învierea Ta cea de după trei zile cât ai stat în locuinţa morţilor ca să-i scoţi pe cei ce Te aşteptau să-i scoţi. O, de-ar părăsi omul necunoştinţa de Dumnezeu Tu i-ai da lui har ca să Te simtă şi ca să Te vadă apoi în lucrările Tale de azi, că iată, ai popor,

care Te întâmpină întru venirea Ta cuvânt de Duh Sfânt peste pământ ca să-i chemi pe toţi de la moarte la viaţă, de la păcat la vindecare şi la sfinţenie şi la lucrarea mărturisirii, Doamne.

O, ce munţi de durere zidesc între Tine şi ei cei ce au fugit din braţul Tău, fugiţii de Dumnezeu, Doamne, pierzându-şi ei mintea şi pocăinţa şi pacea şi aruncând cu pietre înapoi, plecând ei din poporul Tău, din trupul cel închegat al bisericii Tale de azi, înnoită de Tine prin cuvânt nou şi în mijlocul căreia Tu eşti trup şi cuvânt, Doamne, aşa cum nicăieri nu mai poţi să fii aşa întreg în lucrare prin duhul mărturiei, o, Doamne, Care vii şi tot vii cuvânt duios pe pământ, atât de duios prin graiul Tău cel de azi!

Rugăciunea mea înaintea Ta pentru oameni este spre trezirea lor, iar cea pentru România Ta cea de mâine, rugăciunea mea este să împlineşti în ea multa strălucirea Ta în văzul tuturor popoarelor de pe pământ şi s-o faci pe ea să strălucească de slava Ta şi să vadă neamurile pământului alegerea Ta şi ţara venirii Tale acum, la sfârşit de timp, cu îngerii şi cu sfinţii, o, Doamne, şi dă-i poporului cuvântului Tău torţă luminătoare departe şi fă-i lui cale mărturisirii şi să se audă peste pământ de taina Ta şi de lucrarea Ta de cuvânt şi să vină mulţi spre izvorul Tău şi să învieze ei, să învieze, aşa cum eu am înviat din păcat, spre bucuria Ta şi a mea, o, Doamne! Amin.

— Eu, Domnul, împlinesc rugăciunile sfinţilor Mei şi dorurile lor sfinte şi voi întări duhul mărturisirii peste pământ şi Mă voi vesti cu slava cuvântului Meu cel de azi peste un popor în mijlocul neamului român. Amin.

Pace ţie, popor al cuvântului Meu! Necredinţa, care cade peste ei ca o plată pentru necredincioşia lor, a celor ce ne părăsesc pentru ei înşişi pe Mine şi pe tine, să nu te îndurereze, căci noi avem de lucrat peste pământ, tată. Tu înteţeşte-ţi pacea şi fă-Mi loc larg pentru Mine şi pentru biruinţa Mea cu tine, şi apoi ne vom odihni de trudă, poporul Meu. Până atunci însă vom lucra, iar cuvântul Meu stă înaintea ta ca să-l lucrezi tu pe el. O, lucrează-l, tată, lucrează tu cuvântul Meu, şi să nu spui că eşti neputincios, că nu tu, ci Eu sunt Cel ce pot, Eu, Domnul Iisus Hristos, iar tu eşti cel ce poţi prin Hristos, şi să te deprinzi să spui cu tot elanul credinţei: *„pot totul în Hristos“*, şi tu vei putea, şi Eu voi putea, şi mulţi vor putea prin noi, şi pe mulţi îi vom trage spre Tatăl, precum este scris să fie lucrarea Mea cea de azi, şi aşa vom putea, aşa, precum este scris să fie şi să se facă, poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 martie 2010